

РЕШЕНИЕ

№ 2131

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 57 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛА М. МАРИНОВА
като разгледа докладваното от МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ Гражданско дело № 20211110167558 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявен от „Т.С.“ ЕООД /понастоящем „М. ЕООД/ срещу „Т.“ ЕООД иск с правно основание чл. 327 от ТЗ за сумата от 16 702,47 лв., представляваща незаплатена част от цена на закупени от ответника стоки по 8 бр. фактури и иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата от 5 064,84 лв., представляваща обезщетение за забава по вяска от фактурите.

Ищецът твърди, че всяка една от фактурите обективира договор за покупко-продажба на строителни материали за описаните във фактурата материали по вид, марка, количество и единични цени. Признава частично плащане от страна на „Т.“ ЕООД по фактура № 3200004625/04.01.2019г. в размер на 1123,09 лв. Сочи, че страните са се намирали в трайни търговски отношения по отношение продажбата на строителни материали.

Ответникът оспорва предявения иск. Счита, че от представените фактури не може да се изведе наличието на продажно правоотношение между страните. Поддържа, че фактурите не носят подписа на представител на дружеството и съответно не го обвързват. Намира, че тъй като същите не са били предявени за плащане, върху сумите по тях не се дължи обезщетение за забава. Релевира възражение за некачествено изпълнение.

Съдът, като взе предвид направените доводи и обсъди събраните по делото доказателства по отделно и тяхната съвкупност по реда на чл.235 от ГПК, приема за установено следното:

По иска с правно основание чл.327 от ТЗ:

Търговската продажба е неформална сделка с оглед липса на законово изискване за определена форма – чл.293 ТЗ, поради което е валидна с постигането на съгласие между страните.

Между страните се спори за сключването на договори за търговска продажба на строителни материали, обективирани в процесните фактури.

В поредица решения на ВКС – Решение № 96 от 26.11.2009 г. по т.д. № 380/2009 г., I т.о., Решение № 46 от 27.03.2009г. по т.д. № 454/2008 г., II т.о., Решение № 42 от 19.04.2010 г. по т.д. № 593/2009 г., II т.о., Решение № 166 от 26.10.2010 г. по т.д. № 991/2009 г., II т.о., Решение № 23 от 07.02.2011 г. по т.д. № 588/2010 г., II т.о., Решение № 30 от 08.04.2011 г. по т.д. № 416/2010 г., I т.о. и др. е прието, че фактурата е годно доказателство за установяване на договор за търговска продажба на движими вещи, когато съдържа необходимите елементи от съдържанието на сделката, както и че само по себе си отразяването на фактурата в счетоводството на получателя на стоката, включването ☐ в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по същата представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Дори и в случаите на оспорване на представителната власт на лицата, подписали фактурите от името на купувача и доказване на релевирано възражение, че липсва упълномощаване за получаване на стоките, е прието, че след като фактурата е вписана в дневниците за покупки и за нея е теглен данъчен кредит в пълен размер по ЗДДС, то знанието на ответника – търговец за сделката и действията, извършени във връзка с нея, е установено по безсъмнен начин, а не се презумира. В този смисъл са: Решение № 46 от 27.03.2009г. по т.д. № 454/2008 г., II т.о. и Решение № 30 от 08.04.2011 г. по т.д. № 416/2010 г., I т.о. на ВКС.

Ето защо несъмнено е възникването на задължение за плащане на цена на доставени стоки в размер на **6 606,71 лв.**, дължимо по Фактура № 3200005400/22.02.2019г. и Фактура № 3200005421/23.02.2019г., тъй като същите са осчетоводени от ответното дружество и по тях е ползван данъчен кредит.

Също така с оглед горепосочената практика следва да се приеме, че между страните са сключени договори за търговска продажба и по останалите приложени фактури, тъй като същите съдържат съществените елементи от съдържанието на сделката. Действително, Фактура № 3200004625/04.01.2019г.; Фактура № 3200004771/16.01.2019г.; Фактура № 3200004894/23.01.2019г.; Фактура № 3200004909/24.01.2019г.; Фактура № 3200004968/28.01.2019г. и Фактура № 3200005544/01.03.2019г. не са подписани от представител на „Т.“ ЕООД. Въпреки това съдът счита, че сделките по тях са били сключени въз основа на правилото на чл. 292, ал. 1 ТЗ, съгласно което предложението до търговец, с когото предложителят е в трайни търговски отношения, се смята за прието, ако не бъде отхвърлено веднага. Както е видно от осчетоводените от ответното дружество фактури, а и от разпита на свидетеля Велинов, между страните са били налице трайни търговски

отношения. Тоест, с посочените по-горе фактури, които съдържат съществени елементи на договора, е отправено предложение за сключване на договор за продажба, което е било мълчаливо прието.

Следва да се посочи, че съгласно заключение на ССЧЕ от счетоводните записвания е видно, че между страните е подписан протокол за прихващане, в който са признати като неплатени задължения по Фактура № 3200004625/04.01.2019г. и Фактура № 3200004771/16.01.2019г. в общ размер от 6 466,54 лв. Като следва да се отчете, че по Фактура № 3200004625/04.01.2019г. ищецът претендира като неплатена само сумата от 2413,54 лв. или общо за двете фактури – **5 343,45 лв.** Тоест, дължимостта на сумите по тези фактури е била призната от ответника извънсъдебно, въпреки липсата на счетоводно записване за същите.

За да възникне, обаче, задължение за плащане на цената по договор за покупко-продажба е необходимо стоката да бъде предадена на насрещната страна съгласно чл. 327, ал. 1 ТЗ. В доклада по чл. 146 ГПК в тежест на ищеца е разпределено да докаже предаване на стоките, описани в процесните фактури. Въпреки това страната не е провела пълно и главно доказване в тази насока, като индиция за предаване на стоките са счетоводните записвания в счетоводството на ищцовото дружество. Счетоводството, когато е водено редовно, може да служи като доказателство, но записвания в счетоводните книги не са достатъчни да докажат предаването на стоките. Предаването не се установява и от свидетелските показания на св. Велинов, тъй като същият не конкретизира за получаване на стока по отделна доставка. Говори най-общо за предаване на строителни материали на ответното дружество. Въпреки това от разпита му не може да се установи предаването на стоки по кои конкретно фактури е било осъществено. Част от съдържанието на неподписаните от представител на ответното дружество фактури е и приемно-предавателен протокол. Както се спомена по-горе относно сключването на договорите при липса на подпис на представител на ответника може да се приложи правилото на чл. 292 ТЗ. Същото, обаче, не може да замести липсващите подписи върху приемно-предавателните протоколи. Ето защо съдът счита, че ищецът-продавач по договора, не е доказал пълно и главно изпълнението на задължението си да предаде стоките, във връзка с което възниква насрещното задължение на купувача да плати уговорената цена. По тези съображения искът следва да се отхвърли за претендираните суми по неподписаните от ответника фактури – Фактура № 3200004894/23.01.2019г. за сумата от **2929,91 лв.**; Фактура № 3200004909/24.01.2019г. за сумата от **408 лв.**; Фактура № 3200004968/28.01.2019г. за сумата от **954 лв.** и Фактура № 3200005544/01.03.2019г. за сумата от **2466,20 лв.**

Според разпоредбата на чл.327 ал.1 от ГПК задължението на купувача става изискуемо и същия изпада в забава /при условие, че друго не е уговорено/ едва след получаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи. В настоящият случай във фактурите страните са уговорили срок и начин на плащане на определена дата, в 30 дневен срок от датата на издаване на фактурата, след която дата купувачът се счита в

забава. На осн. чл. 86 ЗЗД следва да бъде присъдена лихва за забава по всички фактури, за които е уважен предявения иск, както следва:

По Фактура № 3200005400/22.02.2019г. за периода от 25.03.2019г. до 03.11.2021г. сумата от **824,30 лв.**

По Фактура № 3200005421/23.02.2019г. за периода от 26.03.2019г. до 03.11.2021г. сумата от **927,35 лв.**

По Фактура № 3200004625/04.01.2019г. за периода от 04.02.2019г. до 03.11.2021г. сумата от **673,11 лв.**

По Фактура № 3200004771/16.01.2019г. за периода от 16.02.2019г. до 03.11.2021г. сумата от **807,35 лв.**

Или общо 3 232,11 лв. – дължимо обезщетение за забава.

Относно разноските:

С оглед изхода на делото разноски се дължат на ищеца на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, както следва:

Предявен размер: 21 767,31 лв. Уважена част: 15 182,27 лв. Сторени разноски: ДТ – 870,70 лв. и Депозит за в.л. – 270 лв. или общо – 1 140,70 лв. Съответно дължими са: 795,62 лв.

С оглед изхода на делото разноски се дължат и на ответника на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, но тъй като същия не представя доказателства за сторени разноски, такива не му се следват.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Т.“ ЕООД с ЕИК: ***** и със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Самоковско шосе“, бл. 2, вх. А, ет. 4, ап. 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на **„М. ЕООД** с ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Дойран“ № 19, ет. партер и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Васил Левски“ № 48, ет. 1, ап. 12, както следва:

- на основание **чл.327 ал.1 от ТЗ** сумата от **11 950,16 лв.**, представляваща неплатена цена по договори за продажба на строителни материални, обективирани във Фактура № 3200005400/22.02.2019г.; Фактура № 3200005421/23.02.2019г.; Фактура № 3200004625/04.01.2019г. ;Фактура № 3200004771/16.01.2019г.; Фактура № 3200004894/23.01.2019г.; Фактура № 3200004909/24.01.2019г.; Фактура № 3200004968/28.01.2019г. и Фактура № 3200005544/01.03.2019г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 11 950,16 лв. до пълния предявен размер от 16 702,47 лв.

- на основание **чл. 86 от ЗЗД** сумата от **3 232,11 лв.**, представляваща дължимо обезщетение за забава по Фактура № 3200005400/22.02.2019г.; Фактура № 3200005421/23.02.2019г.; Фактура № 3200004625/04.01.2019г.; Фактура № 3200004771/16.01.2019г.; Фактура № 3200004894/23.01.2019г.; Фактура № 3200004909/24.01.2019г.; Фактура № 3200004968/28.01.2019г. и Фактура № 3200005544/01.03.2019г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 3 232,11 лв. до пълния предявен размер от 5 064,84 лв.

- на основание **чл. 78, ал. 1 от ГПК** сумата от **795,62 лв.** разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____